

jeg er en interessant vinkel fra en konservativ minister.

Jeg er jo af den opfattelse, at den enlige er i stand til at varetage barnets tarv. Derfor synes jeg, at det giver utrolig meget mening, at en enlig kan adoptere. Jeg er glad for den liberalisering, der var af lovgivningen. Netop med konstateringen af, at enlige, hvad enten de er homoseksuelle eller heteroseksuelle, er i stand til at varetage barnets tarv, mener jeg sådan set også, at det er logik for burhøns, at to voksne mennesker er i stand til at drage omsorg og kærlighed for et barn. Og det er vel sådan set det, der står i centrum.

Kl. 12.05

Jeg vil så lige sige en enkelt bemærkning. Det lyder lidt, som om ministeren siger: Vores børn vil moppe jeres børn, så derfor må I ikke få børn. Det synes jeg er en mærkværdig holdning at have. Hvad med at sejle op mod en holdning i samfundet?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg hørte fru Pernille Rosenkrantz-Theil stå og drage en lang række konklusioner. Det skulle lyde, som om det var konklusioner på baggrund af, hvad jeg havde sagt, men jeg tror stort set ikke, at der var noget af det, fru Pernille Rosenkrantz-Theil konkluderede, som jeg har sagt noget om.

Jeg sagde, i modsætning til hvad fru Pernille Rosenkrantz-Theil ligesom antyder, at jeg da bestemt mener, at homoseksuelle par kan give børn den kærlighed og den tryghed, som heteroseksuelle par kan. Jeg udtrykte udtrykkeligt den holdning, at de børn naturligvis kunne få det, som de skulle have fra de pågældende forældre, uanset disses seksuelle observans, altså uanset om det er to fædre eller to mødre. Så jeg forstår slet ikke de konklusioner, som fru Pernille Rosenkrantz-Theil her drog.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Må jeg ikke spørge, for så er jeg bare blevet endnu mere forvirret, om ministeren ikke kunne prøve at forklare: Hvis ministeren mener, at homoseksuelle forældre er i stand til at varetage barnets tarv lige så omsorgsfuldt og lige så kærligt, som heteroseksuelle forældre kan, hvorfor er det så, at de ikke må blive vurderet til at søge om at få et adoptivbarn? Hvad er det, der gør, at

ministeren siger, at det må de ikke, og kommer med nogle forklaringer lidt i øst og vest for at få konklusionen til at passe med argumenterne frem for at få argumenterne til at nå frem til en konklusion?

Ministeren siger: Jamen de bliver mobbet. Der synes jeg, at det, fru Pernille Rosenkrantz-Theil siger, er relevant. Er det relevant at sige til folk: I må ikke få nogen børn, fordi jeres børn bliver mobbet af mine børn? Det synes jeg da er en relevant problemstilling at rejse, men som ministeren ikke vil forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Først og fremmest bliver jeg nødt til her at forholde mig til en masse påstande om noget, jeg skulle have sagt, men som jeg aldrig har sagt. Jeg har ikke brugt ordet mobning overhovedet. Jeg har overhovedet ikke talt om mobning, og jeg har ikke sagt, at de børn bliver mobbet. Så jeg undrer mig over, hvor hr. Kamal Qureshi har fået det fra.

Forskellen mellem os er jo, at vi i regeringen ønsker at tage afsæt i barnets tarv og siger: Det skal være de bedst mulige vilkår, der er for de børn, der kommer til Danmark fra en ofte utryk tilværelse i udlandet. Der kan det give komplikationer, det er der en risiko for, når man vokser op i en homoseksuel familie. Derfor synes vi ikke lige, at det er det rigtige sted at sætte ind.

Jeg ser så i lovforslaget, at det slet ikke er børnene, man tænker på i SF. Dem, SF tænker på, er de homoseksuelle par. Man vil skabe ligestilling, og man vil lave noget, der har en signalværdi. Det er jo at tage udgangspunkt i, at man tror, at det er voksnes ret at få børn. Voksne har ingen ret til at få børn, men børn har ret til, at vi varetager deres tarv og tager deres situation alvorligt. Det gør SF ikke.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Undskyld, at jeg er fuldstændig diametralt uenig med ministeren. Jeg mener, at homoseksuelle forældre til enhver tid er et bedre alternativ end at sidde i et børnehjem i Indien, Colombia eller Korea, som de her forældreløse børn gør. Jeg synes, at det til enhver tid vil være mere gavnligt for barnets tarv at være hos to omsorgsfulde voksne, som ønsker at give barnet de bedste opvækstvilkår, end at sidde på et børnehjem i Colombia og ikke vide, hvad ens fremtid byder